

OSMISMĚRKA: Mark Twain: Vrásky by měly pouze naznačovat....

K	D	E	C	N	A	S	E	N	E	R	T	Ú	K	S
K	O	Ň	A	K	I	R	T	K	E	L	E	B	K	A
E	A	T	E	K	N	A	B	S	T	R	U	N	A	B
G	N	B	C	S	V	A	T	O	Z	Á	Ř	Ý	K	V
N	O	A	A	S	T	A	D	I	O	N	Á	V	O	D
I	P	L	U	B	U	L	A	K	D	Á	H	O	P	Ý
B	O	E	K	R	I	T	I	K	A	M	L	R	Ř	M
A	K	T	A	V	O	Ž	I	Ř	K	Ě	O	E	I	O
D	S	C	V	T	A	T	E	P	A	T	T	Z	V	V
A	E	Ň	E	S	Á	D	A	J	É	Ň	E	O	A	N
A	L	P	L	B	M	L	F	Z	Ú	L	R	D	K	I
K	E	E	O	M	O	L	A	L	S	P	I	L	C	C
Č	T	R	É	K	I	L	U	S	S	Á	E	U	Í	E
O	Á	L	Š	R	M	S	K	V	R	N	A	B	N	Ě
K	V	A	T	I	V	I	T	K	A	N	I	L	A	M

AKTIVITA, BALET, BANKET, BULDOZER, DABING, DÁSEŇ, DÝMOVNICE, ELEKTRIKA, EVAKUACE, FLIRT, JEŽIBABA, KOČKA, KOŇAK, KOPŘIVA, KRITIKA, KŘÍŽOVATKA, LEBKA, LIKÉR, LOTERIE, MALINA, MLUVA, NÁMĚT, NÁPLŇ, NÁVOD, ODLIV, OPONA, PERLA, POHÁDKA, PROTÉZA, RENESANCE, RESTAURACE, SALÁT, SKÚTR, SKVRNA, SLALOM, STADION, STRUNA, SVATOZÁŘ, ŠKOLA, TÁBORÁK, TAPETA, TELESKOP, VAKCÍNA.

NAŠE DĚDINY - zpravodaj obcí Bohuslavice, Březnice a Salaš. * Vydává Římskokatolická farnost Březnice, Březnice 14, 760 01 Zlín. * Své příspěvky můžete vložit do poštovní schránky farního úřadu v Březnici, poslat elektronickou poštou na adresu: nase.dediny@volny.cz nebo předat členům redakční rady. * Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení rukopisů, při výběru dává přednost textům stručným. *Nevyžádané příspěvky se nevracejí.

* Zpravodaj je vydáván za podpory Obce Březnice a Obce Bohuslavice.

* Určeno pro vnitřní potřebu farnosti.* Uzávěrka čísla: 21.6.2023.

ČERVEN 2023

ROČNÍK XXII. ČÍSLO 6

NAŠE DĚDINY

Zpravodaj obcí Březnice - Bohuslavice - Salaš

Ilustrace: J. Švajdová

BLAŽENÉ LETNÍ DNY

Prázdninová

Měsíc červen do léta dvířka otvírá,
voda, les a louka všechny uvítá.
Neváhej, vykroč ven a na problémy zapomeň.
Však znáš ten čas, na který čekáš,
čas kopretin a zvonků, který zve tě k odpočinku.
Ve stráni pod lesem na nízké mezi
mateřidouška krčí se a vůni svou posílá až k nebi.
Zvláště zrána, když rosa vše kolem zvlaží
i muzikant cvrček radostně cvrčí, poslouvej....

Jindřiška Švajdová

Přání pohodových prázdnin nepatří jen školákům, ale i jejich rodičům a zvláště učitelům i všem školním zaměstnancům. Svět kolem nás neslouží jenom k jídlu a hmotným potřebám, ale jako překrásná a užitečná podívaná. A v těchto letních měsících se proto staňme pozornými školáky a učme se číst v knize přírody a vnímejme krásné originály. Vždyť vidět na kopci Slováckovu hrušeň při západu slunce a slyšet ticho usínajícího dne, je nejkrásnější zážitek, co nám příroda dává. Přejeme proto všem odpočinek a ve dnech volna vůli předávat dětem co nejvíce duchovních prožitků z knihy přírody.

redakce

Ilustrace: J. Švajdová

Aerobic Březnice - ukončená - 5. 6. 2023

Slavnost Těla a Krve Páně - 11. 6. 2023

ZPRÁVY Z NAŠICH DĚDIN

Na zpravodaj Naše dědiny jste darovali v Bohuslavicích v obchodě Hruška 250,- Kč, v kapli 500,- Kč. V Březnici 1380,- Kč. Děkuje.

Od soboty 17.6.2023 je u vstupu do knihovny v Březnici nainstalovaná fotografická výstava - Přírodní krásy Nového Zélandu. Přijďte se podívat v době otevření knihovny - sobota od 8 do 10 hodin.

Uzávěrka příštího čísla Našich dědin bude 9. 8. 2023.

FOTOGALERIE

První sv. přijímání - Březnice - 28. 5. 2023

Noc kostelů - kostel sv. Bartoloměje v Březnici - 2. 6. 2023

ČERVEN 2023

Milostné Pražské Jezulátko

V tomto letním čase prázdnin a dovolených můžeme při návštěvě Prahy vstoupit do kostela Panny Marie Vítězné na Malé Straně, kde se nachází půvabná soška malého Ježíše. Mnohým lidem, kteří se před ní modlili k Bohu, přinesla zázračná a neobvyklá vyslyšení. Lidé zde prosí o pomoc, uzdravení, mír, někteří s důvěrou očekávají narození dítěte a mnozí se vrací, aby poděkovali. Soška je vysoká 47 centimetrů, je dřevěná s povrchem modelovaným z barevného vosku. Představuje malé dítě, oblečené v dlouhou košilku, ze které vykukují bosé nožky. Pravíci Ježíšek žehná, zatímco levice drží zemský globus završený křížem - celý náš svět spočívá v jeho ruce. Královské insignie vyjadřují víru společnou všem křesťanům - víru v Ježíšovo božství. V něm se sám všemohoucí a vševládoucí Bůh stal člověkem.

Pražské Jezulátko pochází ze Španělska. Legenda vypráví, že se Ježíšek zázračně ukázal jistému mnichovi, který podle jeho podoby vymodeloval tuto sošku. Podle další legendy vlastnila sošku svatá Terezie od Ježíše, zakladatelka bosých karmelitek, planoucí velkou láskou k Dítěti Ježíši. Sošku prý darovala své přítelkyni, jejíž dcera se chystala na cestu do Prahy. Když se roku 1556 vévodkyně Marie Manrique de Lara vdávala do Čech, dostala sošku od své matky jako svatební dar. Její dcera Polyxena z Lobkovic pak vzácnou sošku darovala roku 1628 klášteru bosých karmelitánů u kostela Panny Marie Vítězné. Karmelitáni umístili sošku v kapli noviciátu, aby se mladí řeholníci učili ctnostem od malého Ježíše. V té době zuřila v Evropě Třicetiletá válka a ani Ježíšek nebyl ušetřen, když saská vojska obsadila roku 1631 Prahu. V roce 1637 po svém návratu do Prahy, nalezl pohozenou sošku otec Cyril od Matky Boží, původem Lucemburčan. S bolestí však zjistil, že má Ježíšek ulomené obě ruce. Otec Cyril nakonec dosáhl toho, že Jezulátko byly vyrobeny nové ručičky. Vynaložený zlaťák se bohatě vrátil, když začal Ježíšek žehnat klášteru, místním lidem i celé Praze. Byla mu připisována zázračná uzdravení a mimo jiné i záchrana Prahy při obležení Švédy roku 1639. Roku 1651 byla soška nošena jako poutník po pražských kostelech a roku 1655 slavnostně korunována pražským biskupem. Dnes připomíná tuto událost výroční slavnost, připadající na první květnovou neděli.

Také v našem kostele v Březnici se občas objeví kopie sošky pražského Jezulátka. Pořídil jsem si ji před několika roky, abych s ní mohl navštěvovat naše domovy a modlit se za víru v našich rodinách. V kostele jsme ji měli vystavenou při příležitosti 1. svatého přijímání. Jinou sošku pražského Jezulátka jsme mohli vidět na jednom z oltářů při průvodu Božího Těla. Objevili jsme ji v depozitáři našeho kostela. Podobných sošek různých velikostí zhotovených z rozličných materiálů najdeme nejen v našich kostelích, ale i v našich domovech. Podstatné je, abychom se u nich modlili. Upřímná modlitba pronesená u sošky pražského Jezulátka může být vyslyšena a může přinést i zázračné uzdravení.

P. Jaroslav Polách

ČERVEN 2023

Ženy v myslivosti a MS Kříby Bohuslavice-Březnice

I když myslivost byla a je tradičně považovaná za ryze mužskou záležitost, lovci vyzývaná božstva jsou převážně rodu ženského: staroegyptská Neith, antická Artemis a Diana, Afrodita a Venuše, skandinávská Skadi, keltská Flidais, slovanská Děvana, Dzievana, Zievana, Dziva, Diva, Děva, přezdívaná též medvědí bohyně, nebo ryze česká Lověna. Až za nimi poněkud pokulhávají novověký světec Hubert či jeho předchůdce Eustach s legendou o setkání s jelenem vyzdobeným křížem mezi parohy. Náhled na lov jako doménu mužů je při vši genderové korektnosti historicky podmíněn. Hlavní rolí žen, a to i v relativně krátké éře matriarchátu, bylo plození a péče o potomstvo, eufemisticky řečeno „udržování rodinného krbu“, v jeskynní praxi skutečné přikládání větví do ohniště. Reálnými lovkyněmi se ženy mohly až na malé výjimky stát teprve v době, kdy se maso dalo ukořistit bez ohledu na pohlaví lovců v samoobsluze. Můžeme spekulovat o důvodech, proč si muži (lovci) vybrali za božstvo své nejoblíbenější kratochvíle v časech mezi válčením právě ženu, ale zde asi není třeba hledat kdovíjaké tajemství. Který myslivec by si nechtěl představovat na čekané krásnou bohyni, navíc zasvěcenou v oboru, s níž by se dalo hovořit o výcviku loveckého psa, o nevhodnější délce oštěpu, optimálním tahu tětiny, kalení šípového hrotu nebo o vývrtnu hlavně?

V minulosti většina společnosti považovala za nevhodné, aby se ženy zabývaly takovou ryze mužskou činností, za jakou byl lov považován. Vzhledem k patriarchální struktuře, která formovala společnost, byly ženy, které se zabývaly neobvyklými činnostmi za své výstřední chování odsuzovány. V dnešní době je to další z projevů ženské nezávislosti a samostatnosti, který již společnost nijak neodsuzuje, ba právě naopak podporuje a přijímá s povděkem.

V současné době celá střešní organizace ČMMJ zastupuje v celé republice více než 53 tisíc organizovaných myslivců a téměř 5% z nich tvoří ženy. V rámci okresu Zlín je registrováno necelá tisícovka myslivců a 64 z nich jsou ženy (myslivkyně). V posledních letech se ženy v myslivosti objevují stále častěji, což muži myslivci přijímají většinou velmi kladně. Důvody proč stavy českých myslivkyň stále rostou, jsou zejména jejich vztah k myslivecké kynologii a lásce k přírodě. Dalším významným aspektem je pokračování v myslivosti jako tradici, kterou si nesou po svých rodičích a předcích.

Toto je bezesporu příklad jediné ženy v našem mysliveckém spolku, slečny **Julie Gargulákové**.

ČERVEN 2023

Vážení přátelé březnické kopané,

chtěl bych Vám říct, že se ve mně rozprostírá velká radost. Radost z toho, že můžu opravdu upřímně z celého srdce poblahopřát našim dorostencům k historickému úspěchu. Tímto úspěchem myslím vítězství v jejich soutěži a postup do krajského přeboru.

Ve vedení klubu jsme si stanovili pravidlo, že na naši mládež budeme stavět a já myslím, že je to cesta správná. První výsledky už tu máme. Naši dorostenci dnes už běžně nastupují v sestavě mužů a vůbec se zde neztrácejí, spíše naopak.

Fotbaloví žáci zase alternují v mužstvu dorostu. I jejich umístění v tomto ročníku je fantastické a je třeba ho vyzvednout. Za těmito úspěchy je nutné připomenout velkou obětavost trenérů a hráčů samotných. Chci věřit, že to takto půjde dál.

Družstvo mužů ve velmi vyrovnané soutěži dosáhlo také vynikajícího umístění - 3. místo v krajské soutěži 1. B třídy skupiny B.

Přeji našim dorostencům hodně štěstí v nové soutěži a všem našim mužstvům pak vydařenou sezónu 2023-2024.

Josef Vyoral

Oddíl dorostu SK Březnice v letošní sezóně zvítězil v okresním přeboru OFS Zlín.

Celou sezónu absolvoval bez jediné porážky a zaslouženě postupuje do krajské soutěže.

GRATULUJEME.

Starší žáci SK Březnice obsadili první místo tabulky ve skupině "A" Okresního přeboru Zlín. GRATULUJEME.

Autobusový výlet do KOVOZOO

V letošním roce jsme opět uspořádali pro naše aktivní seniory autobusový výlet tentokrát do Kovofoo ve Starém Městě. Po cestě jsme ještě stihli i navštívit nový staroměstský kostel Svatého ducha.

Samotná návštěva Kovofoo byla pro některé premiérou. Všichni obdivovali zajímavé exponáty zvířat vyrobené pouze z kovu. Zpestřením byla i neoficiální soutěž pro naše účastníky - kdo najde obě zvířata vyrobená v Březnici. Ti nejpilnější prostudovali informativní cedulky a objevili jak valašského berana, tak i medvěda hnědého, kteří mají opravdu ve svém rodném listu místo vzniku Březnice!

Vyšlo nám nejenom počasí, ale i výborný oběd v místní jídelně, takže ve finále jsme všichni odjízďeli spokojení a plní zážitků i plných bříšek.

Josef Hutěčka, starosta obce Březnice

MS Kříby sdružuje 30 členů (myslivců), kteří se vždy „naší“ Julči věnovali, pomáhali a snažili se, aby se mezi všemi muži cítila dobře. Myslím, že za všechny naše členy můžu prohlásit, že jsme velmi rádi a hrdí za historicky první myslivkyni v našem mysliveckém spolku. Dlouho jsem přemýšlel, jak bych našim čtenářům Julii představil a přiblížil. Jako nejvhodnější formu jsem vybral rozhovor, který mě přijde nejvíce autentický.

MCH: Ženy se k myslivosti dostanou převážně kvůli loveckým psům. Jak to bylo u tebe?

JG: Přejde mi, že už to mám naučené jako básničku, protože to opakuju vždy, když se mě na to někdo zeptá. K myslivosti mě opravdu přivedl tatínek (Daniel Gargulák). Pamatuji si výlety do lesa, chození na Zlatou srnčí trofej, na kterou jsem se učila několik měsíců. Střílela jsem ze vzduchovky, což bylo u malého dítěte, zvlášť dívky, docela rarita. Taky jsem se celý život pohybovala mezi loveckými psy, a tam vznikla moje láska k nim. Každý, komu vyprávím mé myslivecké zážitky s tatínkem, si myslí, že on je jediným myslivcem v rodině, což není pravda. Můj dědeček z maminy strany byl také vášnivým myslivcem. Bohužel zemřel dřív, než mohl vůbec tušit, že se jeho vnučka bude myslivosti věnovat. Maminka ale říká, že by byl pyšný, protože se žádná z jeho dcer tomuto koníčku nevěnovala.

MCH: Kdy byl ten pravý impulz, že budeš skládat zkoušky o lovecký lístek?

JG: Myslím, že to mohlo být na přelomu patnáctého a šestnáctého roku, to jsem končila první ročník na střední škole. Doma jsme se o tom bavili už pár měsíců předtím. Když jsem potom řekla tátovi, ať mi odevzdá přihlášku na OMS, tak mi několikrát řekl, že to nemusím dělat kvůli němu a do ničeho mě nenutí. Já jsem do toho šla, protože mám myslivost, přírodu a zvěř ráda, ale kdyby mě k tomu nepřivedl, tak bych se do toho sama nedala.

MCH: Kolik jste měli v kurzu žen?

JG: Už to moc nemám v živé paměti, ale myslím, že jsme byly čtyři. Docela mě i překvapilo věkové rozmezí, které je na tak krásný koníček dost omezené. Většinou to byli chlapi od rodin, kteří hledají pro děti zálibu a chtějí sami o přírodě něco málo vědět. Já jsem tam byla nejmladší.

MCH: Jak jsi zvládala studium na škole a přípravu na zkoušky?

JG: Do kurzu jsem nastoupila v březnu 2021, to mi bylo ještě šestnáct. Zkoušky jsem pak dělala v březnu 2022 před mými 18. narozeninami. Kurz trval rok a musela jsem skloubit víkendové přednášky a studium ve třetím ročníku. Naštěstí mi spousta učitelů vyšlo vstříc, pan třídní mi dokonce před zkouškami povolil zůstat necelých čtrnáct dnů doma, což mi hodně pomohlo.

MCH: Byly pro tebe zkoušky náročné?

JG: Teď přišel čas, kdy je můžu krásně srovnat s maturitou. U zkoušek máte více okruhů a celkem sedm předmětů, kdežto u maturity jsem měla čtyři školní předměty plus maturita státní. Když se na to podívám zpětně, tak zkoušky o lovecký lístek byly pro mě o chloupek těžší, ale je to celkem zanedbatelné.

MCH: Jaké to je být „šafrán mezi trnům“?

JG: Úsměvné, občas dost náročné. Mám pocit, že si mě tak trochu chrání, jelikož mi ani na brigádách nedávají náročnou práci, i když se k ní občas sama hlásím. Je to dobrá společnost, jsem mezi nimi ráda. Pro mě byl děs dát do pořádku chatu. Je to prostě třicet chlapů v jedné chalupě. Teď už to nějak vypadá, a dokonce mi jeden kolega řekl, že tak uklizenou chatu si nepamatuje. Zkrátka si tam hospodařím a členové ve sdružení mi tam nechávají volnou ruku.

MCH: Říkala si, že máš vztah k loveckým psům. Máš nějakého?

JG: Před zkouškami jsem si pořídila fenu malého münsterlandského ohaře, která je se mnou od začátku mé myslivecké cesty a neměnila bych. Je to skvělá partačka do lesa i na výlety mimo něj. V červenci bude mít dva roky a v říjnu se chystáme na podzimní zkoušky, ale věřím, že to vyjde, je velmi šikovná.

MCH: Vzpomněla jsi, že máš po maturitě. Co bude dál?

JG: Ve třetíku jsem se rozhodla posunout mou zálibu k myslivosti o stupeň výš a chystám se ji studovat na vysoké škole. Doufám, že se jí pak budu moci věnovat i profesionálně, to ale ukáže čas.

Za rozhovor děkuji **Julii Gargulákové „naší Julči“**.

předseda MS Kříby Martin Chovanec

ČERVEN 2023

Dětský filmový festival ve Zlíně

Žáci 1. a 2. ročníku se zúčastnili filmové projekce v rámci letošního Zlínského filmového festivalu. Shlédl film **Růženka a zlý troll**. Film byl uveden známou televizní moderátorkou a herečkou Danou Morávkovou, která děti pozdravila a popřála jim pěkný kulturní zážitek. V rámci doprovodného programu si žáci odnesli nafukovací balónek s logem festivalu.

Přírodovědná soutěž

Žáci 2., 3. a 4. třídy se zúčastnili **Přírodovědné soutěže**, která se konala na ZŠ a MŠ Sazovice, kde v týmech plnili různé úkoly na stanovištích u myslivců, canisterapie, včelařů apod. V první části na žáky čekalo poznávání přírodnin, kde si prohloubili své znalosti a dovednosti ze světa přírody. Ve druhé části byl teoretický test formou hry AZ kvíz. Naši žáci obsadili krásné páté místo a my jim moc gratulujeme!

ZŠ Březnice

ČERVEN 2023

Dětský sportovní den

Ve spojení s dětským dnem byl pro žáky ZŠ i MŠ Březnice nachystaný bohatý zábavný, dopolední program na hřišti. Důraz byl kladen především na zdravý pohyb a sport. Hlavní atrakcí byli hasiči a skákací hrad. Dále byly pro děti nachystané různé sportovní aktivity skákání v pytlicích nebo týmový běh na Smallfoot - Hra letní lyže. Pomocí kříd děti vyčarovaly krásné obrázky. Nechyběla ani svačinka v podobě ovoce a zmrzliny. V rámci programu byla pro děti nachystaná i exkurze do mokřad, kde si žáci prohloubili své vědomosti o přírodě. Na vlastní oči tak mohli pozorovat zde žijící vážky, žáby, slepýše nebo užovku obojkovou.

Exkurze u myslivců v Bohuslavicích

Členové MS Kříby Bohuslavice Březnice, z.s. si pro žáky nachystali bohatý program plný poučných her a vědomostních hádanek, které se týkaly nejen myslivosti, ale hlavně naší přírody a ochrany lesa. Děti si mohly vyzkoušet různé dovednosti a dozvěděly se mnoho zajímavostí ze světa přírody okolo nás. Nechybělo ani občerstvení v podobě čepované limonády a celá akce byla zakončena opékáním špekáčků. Všem členům mysliveckého spolku velmi děkujeme za pěkný program a budeme se těšit zase za rok....LOVU ZDAR!!

Okrsková soutěž v požárním útoku

Ve znamení požárních útoků se proměnila sobota 13.5.2023 ve sportovním areálu Březnice. Poměřily zde své síly týmy z celého našeho okrsku (Lhota, Šarovy, Salaš, Karlovice, Bohuslavice u Zlína) a nesměl chybět náš SDH Březnice, který tento rok organizoval soutěž. Soutěže se zúčastnilo celkem 10 týmů z řad zastoupení družstev mužů, žen a dorostu. V mezichase soutěže se představilo družstvo starších žáků SDH Březnice, které si vyzkoušelo požární útok za přítomnosti diváků a dalších kolegů tohoto sportu.

Ačkoliv podpora fanoušků z řad příznivců tohoto sportu byla vysoká, nepodařilo se našim borcům proměnit účast na soutěži ve vítězství. Po právu byla první místa obsazena SDH Šarovy a SDH Bohuslavice u Zlína.

Všichni si odpoledne s královskou disciplínou užili a věříme, že příště se setkáme ještě ve větším počtu než tento rok.

Za SDH Březnice, Martina Urbanová

O vaření guláše

Není to tak dávno, co jsem se víceméně jako řidič ocitl na jednom zvláštním setkání. Na takzvaném kolokviu se sešli rodiče a příbuzní chlapců /tento konkrétní program byl zaměřen pouze na chlapce ne na dívky/, kteří měli problémy s drogami. Řekněme velké problémy s drogami a jinými patologickými závislostmi. Ale pozor, žádní začátečníci! Byly to bolestné případy plné zoufalství, případy až po okraj naplněné bezbřehou beznadějí. Nejčastěji rodiče - ale třeba i sourozenci hledali cestu, jak těmto chlapcům pomoci. Bylo znát, jak právě oni vnitřně cítí, že se neodvratně blíží katastrofa. Cítili, jak se jim ten, kterého milovali, stále vzdaluje do bezedné propasti a trnuli hrůzou, že z ní už pro něho nebude cesty zpět.

Na takovýchto setkáních si vzájemně sdělovali, jak případ jejich dětí nebo bratrů postupuje a v prožitém utrpení druhých hledali sdílením posilu a současně - často s hrůzou - srovnávali, jaká je v porovnání s jinými jejich situace. Nad tím vším se velmi často vznášela někdy vyslovená, někdy spíše tušená otázka: proč Bůh nezasáhne? Proč to nechává zajít tak daleko? Proč neslyší naše zoufalé prosby, proč je k nim hluchý, proč nevidí naše utrpení? Nevnímá, že On je jediným řešením těchto našich problémů, které nám dávno přerostly přes hlavu? Neuvědomuje si snad, že naše sázka na Něj je zoufalá hra vabank, naše poslední šance? Buď On anebo už nic. A zaznívala stále stejná slova: "Modlíme se, prosíme, a nic. Bůh je (už) naše poslední naděje, ale jakoby nás neslyšel. Sami už nevíme jak dál."

Uvědomil jsem si, jak kdesi hluboko v nás je přítomen tento pocit. Bůh vidí, Bůh slyší, ale nekoná. My prosíme - On mlčí. On mlčí a my nerozumíme. My nerozumíme, proč mlčí. Bylo to tak intenzivní, že jsem se k tomu musel doma vracet stále znova a znova. Jak je to? Skutečně Bůh neslyší? Skutečně mlčí? S tvrdošíjnou neoblomností se mi vracely ty zoufalé příběhy a znovu se mi vybavovaly ty ztrápené obličeje plné zoufalství a beznaděje. Pak mne napadl jeden příměr.

Když jsem studoval chemii ve Valašském Meziříčí, měli jsme jako součást výuky i laboratoře. V nich jsme připravovali různé sloučeniny. Zjednodušeně řečeno: roztok A se smísil s roztokem B a vznikla sloučenina C. Jistě o tom máte podobnou představu. Klíčové bylo, jestli oba roztoky, které jste smísili, spadaly do ranku anorganické nebo organické chemie. Pokud šlo o anorganickou chemii, nemuseli jste se takříkajíc o nic starat, sloučenina C vznikla téměř okamžitě. Horší to bylo ve cvičeních organické chemie. Abyste získali sloučeninu C, museli jste směs roztoků A a B dodatečně stále míchat, zahřívát, potřásat jimi a všelijak jim „podkuřovat“, aby se věc hnula kupředu, ale hlavně museli jste čekat. Protože ale v šestnácti každý člověk sežral všechnu moudrost světa a protože v šestnácti je každý člověk strašně, ale opravdu strašně chytrý (pamatujete se, že), pokoušeli jsme se svůj vyzrálý a jedině správný názor prezentovat vedoucím laboratorních cvičení - což byl mladý, čerstvý inženýr - v neformálním rozhovoru, aby bylo vidět a aby i on viděl, jak my do všeho vidíme.

Školní výlet - Permonium

Žáci naší školy navštívili **zábavní park** s příběhem Permonium u Brna. Tento unikátní multifunkční park je zakomponovaný do areálu oslavanského dolu Kukla 30 km od Brna. Žáci si mohli vyzkoušet různé atrakce: Důlní jezero, Hlavní štola, Prales, Labyrint, Velké důlní pole aj. Na závěr dostaly děti za svoji snahu a odvahu za odměnu dárek v podobě figurky skřítky Permoníka.

Vlastivědná exkurze do Prahy

Žáci 5. ročníku se zúčastnili **vlastivědné exkurze do Prahy**. Cestovali nejružnějšími dopravními prostředky, vlakem, metrem, tramvají i lanovkou. Prohlédli si Petřín, Pražský hrad s výměnou stráží a prohlídkou Zlaté uličky. Kochali se výhledy na Prahu. Prošli se po Karlově mostě a pozorovali lodičky na Vltavě. Výlet zakončili na Staroměstském náměstí, kde jim na cestu domů odzvonil Pražský orloj.

Zprávy ze ZŠ Březnice

Olympiáda v družině

Od začátku roku v družině probíhala **ZIMNÍ DRUŽINOVÁ OLYMPIÁDA**. V průběhu dalších tří měsíců děti v družině porovnávaly své síly v netradičních disciplínách: stavba komínu z kostek, třídění tvarů podle barev, hod míčkem na šaška, navlékání korálků na čes, hod kroužků na tyč, překážková dráha, skládání puzzle aj. Akce proběhla za velkého zájmu dětí a velmi je bavila. Výhercům i všem zúčastněným gratulujeme.

Hravě záchranářem

Dne 23. dubna se žáci třetího ročníku zúčastnili akce **HRAVĚ ZÁCHRANÁŘEM**, která se konala ve venkovních prostorách u krajské knihovny Františka Bartoše ve Zlíně. Pro děti byl nachystaný bohatý program. Děti měly možnost potkat se se všemi složkami integrovaného záchranného systému. Záchranáři ukázali první pomoc, hasiči upozornili na různá nebezpečí jak doma, tak na cestách a jak městská, tak státní policie dovolila nahlédnout do svých vozů, kde si děti mohly vyzkoušet manipulaci s kamerami. Program byl ukončen slavnostním vyhodnocením a oceněním žáků z různých škol.

„Ta organická chemie je ale blbost“, kázali jsme s notnou dávkou suverenity. „Když něco chcete připravit, abyste u toho vystál důlek. To v anorganice dáte jednoduše látky dohromady a máte vystaráno.“ Podle našeho tehdejšího rozhledu se k tomu nedalo nic dodat. Tomu se zkrátka nedalo odporovat. To byla fakta tvrdě ověřená šestnácti lety intenzivního života. Ale - jak se u nás říká, prodali jsme i shnilé. Chlapec o pár let starší než my nám totiž vysvětlil jednu zásadní věc. (Mimochodem, kdyby nám bylo čtyřicet jako bylo jemu, přišli bychom na to při své přirozené inteligenci sami i bez něj.) Řekl nám : „Ale hoši, to nejde. Uvědomte si, prosím, že organická chemie je chemií života. Kdyby byl život založen na chemii anorganické, celý bychom ho prožili třeba za deset minut, nebo za půl hodiny. A to by se vám asi nelíbilo.“ Sklapli jsme a šli jsme míchat, zahřívát, potrásat a všelijak „podkuřovat“ těm našim reakcím života.

Napadla mne možná spojitost. Chemie Boží je chemií života - života věčného. Nelze ji uspěchat. Nelze očekávat, že „proběhne“ ihned po zavolání, ihned po smíchání modlitby a touhy po splnění. I ona vyžaduje svůj čas. Také se mi v té souvislosti vybavila jiná vzpomínka. Můj bratranec Pepa byl snad větší půlku život vážně nemocný a strávil hodně času v nemocnici. Při jeho vrozené čínorodosti bylo jasné, že čas tam strávený neproleží jen tak všimaje si pouze hemžení nemocničního ženského personálu. Vyprávěl mi, jak jednou ležel s nějakým šéfkuchařem a jak se na něm pokoušel za tu dobu, co tam spolu byli, vymámit různé kuchařské grify. - Tady se musím omluvit všem profesionálním kuchařům a výborným kuchařkám, pro které budou následující řádky - podle toho v jakém podniku pracují - buď nošením sov do Athén, nebo dříví do lesa.

Abychom si ale nejprve vyjasnili pojmy, musím udělat malou odbočku. Jako malý čtrnáctiletý chlapec jsem s maminkou chodil za tetou a strýcem Ševcovými, kteří v té době vedli ve Březnici hospodu. My jsme sedávali vzadu v malé kuchyňce, maminka debatovala s tetou, strýc obsluhoval v šenku a já jsem - místy s otevřenou pusou - poslouchal. Tu a tam za námi nakoukl strýc, a buď se krátce zapojil do debaty, nebo tlumočil přání nějakého hosta, který chtěl nejčastěji kávu, ohříváček nebo jídlo. Jídel na výběr nebylo mnoho. Já tedy pamatuji pouze tři: párek, salám s cibulí a octem nebo guláš. A právě kvůli tomu guláši vás tady zdržuji. Guláš sestával zpravidla ze čtyř krychliček vepřového masa, které se umístily na střed talíře a přelily se ne příliš vábnou kašovitou hmotou červené barvy. Aby tato lahůdka dostala vábnější vzhled, používala teta takzvaný „glanc“. Glanc byla paprika vzpěněná na sádle. Sádlo tím získalo temně červenou rudou hlubokou barvu. Glanc se potom lžící - stačila jedna nebo dvě - vylil na a kolem masa a strýc mohl servírovat.

Zpátky k Pepovi. Jediný grif, co mi od kuchaře vyzradil, byla právě správná příprava guláše. Aby guláš získal přirozený glanc, je třeba jej nejméně půl hodiny vařit. Kdyby hrozilo, že se maso rozvaří, musí se scedit a pokračovat ve varu tak, aby se dosáhlo předepsané doby varu tedy půl hodiny.

Napadlo mne, že možná i Bůh pracuje s našimi životy, podobně jako by to byl guláš. Guláš, který nebude nastavovat lžičkou glancu, ale bude tvořit skutečný glanc, který se vyvaří z nejhlubšího nitra našich životů dlouhým, někdy bolestným a zdánlivě beznadějným varem. Varem, jehož délku - má-li se dosáhnout kýženého výsledku - nelze zkrátit. Možná i Bůh potřebuje čas, aby z nás, z našich životů vyvařil ty nejlepší, nejčistější a nejchutnější šťávy. Možná potřebuje čas, aby náš život získal ten nejčistější a nejvzácnější glanc, aby náš život nebyl nevábným, ale aby se stal přitažlivým, chutným a poživatelným. Vždyť i některé houby je třeba určitou dobu vařit, mají-li ztratit svou jedovatost nebo nepoživatelnost a stát se jedlými ba chutnými.

Budeme-li se někdy trápit a zoufat a trávit hodiny a hodiny na modlitbách tak dlouho, až se nám bude zdát, že nás nikdo neslyší, že našich prosb nikdo nedbá, vzpomeňme si, prosím, že možná je to tím, že právě teď žijeme zvláštní chemii, chemii života, kde není všechno o překot, na zavolání. Uvědomme si, že možná právě ten zdánlivě nekonečný a nekončící čas je nutný k tomu, aby náš život vydal to nejčistější. Do Boží kuchyně nevidí nikdo z nás, ale možná se právě v tom okamžiku právě tou prožívanou bolestí a bezadějí stává z našeho života skutečný život stejně, jako se bolestným varem z guláše stává skutečný chutný a vábný guláš. Dejme důvěru nejvyššímu kuchaři, on nejlépe ví, kdy je třeba vařit, kdy je třeba scedit maso, aby se varem nerozpadlo. A nebojme se, On guláš našeho života nepřipálí.

Ivan Slezák

V letošním roce otevíráme dvě nová dětská hřiště v Březnici

Ani letos v Březnici nezapomínáme na naše nejmenší - a ti se tak můžou těšit z dvou nových dětských hřišť.

To první vyrostlo před OÚ a je určeno pro děti 2-14ti let (podle druhu hracích prvků). V době provozní doby mateřské školy bude, stejně tak jako velké dopravní hřiště vedle obecního úřadu, pouze pro MŠ a po 16. hod. bude i pro veřejnost. Během víkendů budou obě hřiště veřejně přístupná v době od 8 do 18 hodin. Na realizaci nemalou finanční částkou přispěli majitelé přilehlé „Strnadlovy vily“ manželé Kašparovi.

Další revitalizace dětského hřiště proběhne během prázdnin u pálenice, kde jsou herní prvky již za zenitem a díky dotaci Ministerstva pro místní rozvoj zde bude vybudováno úplně nové dětské hřiště. To bude nejpozději od září. Bude určeno dětem od 3 do 14ti let a bude přístupné bez omezení..

Přejeme všem uživatelům příjemné chvíle strávené v těchto areálech a současně prosíme o maximální opatrnost a šetrnost, ať nám vydrží pro naše ratolesti co nejdéle.

Josef Hutěčka, starosta obce Březnice

Třicátého června roku tisíc osm set padesát devět, francouzský akrobat Blondin, jako první, Niagarské vodopády překonal. Lano, asi tři sta devadesát metrů dlouhé, bylo napnuto a hazardér se životem, do směšného úboru oděn, se na procházku po šňůře vydal. Vodopády přešel vícekrát a pro pobavení diváků si na provaze i uléhal, na jedné noze balancoval, šel pozpátku, občas prý kozelce metal, a se zavázanýma očima, s oblibou si na slepou bábu hrál. Po laně též na kole přejížděl a svého manažera dokonce na zádech přenesl. No, a když ho během jeho velkolepé show hlad přepadl, klidně si na špagátě i omeletu usmažil.

Ne všichni však ve zdraví tyto kousky přežili. Kaskadér Karel Souček, sice úspěšně vodopády, v osmdesátém čtvrtém roce, v bečce proplul. Bohužel o rok později, při pádu v sudu z padesáti pěti metrové výšky do nádrže, ho štěstí definitivně opustilo.

Ke konci spěje další červen našich životů, a lucerna povídání pozvolna uhasíná. O pomíjivosti chvíle vlčí máky nám vyprávějí a luční zvonek v okamžení, konec odcinká.

Léto louky provonělo a krajinu slunce zlatým světlem zalévá.

Střípky života slepovat nepřestávám, a kdesi u oblaků, vlaštovka píseň o naději zpívá.

Blažené letní dny Vám všem

Marie Nevělíková

*Dvě věci naplňují mou mysl vždy novým rostoucím podivem a úctou.
Hvězdná obloha nade mnou a mravní zákon ve mně.
/Immanuel Kant/*

Oroduj za nás, Matko, v každý čas

Skupina ČČK v Březnici uspořádala 27. května opět jeden krásný zájezd. Navštívili jsme zámek v Bruntále, dali si dobrý oběd, prošli jsme se, popovídali si. Poté jsme se vydali na poutní místo Panny Marie Pomocné u Zlatých hor. Toto vzniklo v roce 1718 a bylo zničeno komunisty v listopadu 1973. Obnova poutního místa se začala připravovat již kolem roku 1985. Na podzim 1993 začaly stavební práce a v září 1995 byl kostel posvěcen. Posláním tohoto místa je ochrana nenarozeného života, ochrana rodin a smíření mezi národy a lidmi, kteří tady žili a žijí dodnes. Toto poutní místo bylo znovu vybudováno výhradně jen z darů poutníků. Nebylo podporováno žádnou dotací. Urážka, která byla v době za totality P. Marii způsobena, bude snad našimi modlitbami odčiněna. Díky Tondovi Kučerovi a jeho hlasu zazněla z našich úst píseň „Chválu vzdejme, ó křesťané“. Zazpívali jsme několik slok, pomodlili jsme se, rozsvítili svíce a s úžasným zážitkem se vydali na procházku do Karlovy Studánky. Následovala cesta domů.

Díky za krásný den, Helenko Klacková.

Za ČČK Marie Machová

... a včelkám stará lípa vypráví

„*Netřeba v červnu o déšť prositi, přijde, jak začneš kositi.*“ To nám červnová pranostika praví.

Tak tedy nevím, pakliže by se déšť dobou sečení řídil, potopa by už v dědině musela být. Vždyť sekačky tu takřka rachotit nepřestávají. Však nějakou častější a vydatnější spršku vždy rádi přivítáme, protože, ač to tak možná nevypadá, zem o vláhu prosit nepřestává.

I když nejsem obdivovatelem krátce střižených trávníků, jež života prosty jsou, připouštím, že pokosit vysokou travu, problém může být. Vždyť kosu doma již málokdo má, a i kdyby, kdopak by dnes o travu stál. Tak nač takovou námahu podstupovat. I u nás doma, *kosa na kámen narazila*. To když na sečení vzrostlé louky přišlo. Ale *vem to nešť*, říkám si, za tu kvetoucí nádheru to brblání stálo.

Vždyť co může být na tom světě krásnějšího, než do lučního kvítí ulehnout a mít: „*nebe nad hlavou, plné beránků, k přípitkům zve studánku, na pár doušků oranžády z červánků.*“ /Olympic/

Mám ráda ty pokojné chvíle, kdy za rozjařeného muzicírování cvrčků, do voňavé trávy usedám.

Slunce bloumá po nebesích a z pestrých květů léto věnec splétá.

Motýlí posel radosti na kopretinu přilétá a o vesmírném tajemství, stará lípa včelkám šeptá.

Zaslechnu-li mluvit o včelách, tu vzpomínky mne opět do dětských dnů navrací. Bývalo dříve v naší dědině hodně hospodářů, kteří včely chovali. Jak je tomu dnes, netuším. Ale myslím, že už jich moc nebude. Včelky z přírody pomalu mizí. Skoro se až člověk bojí, aby se nenaplnila slova moudrého pana Einsteina: „*Kdyby včely zmizely z povrchu země, pak by měl člověk pouze čtyři roky života.*“

Žádné včely, žádná zvířata, žádný člověk.“

Těžko vyjmenovat všechny příčiny postupného zániku těchto pracovitých tvorečků. Mnoho vědeckých úvah na dané téma již napsáno bylo. A člověk stejně tápe tmou a je bezmocný. Jisté však je, že jejich úbytkem zmizelo v Evropě na dvacet tisíc druhů rostlin. A jak lze předpokládat, hlavním viníkem je opět člověk. Vše vypovídá o tom, že neblahý životní styl lidstva, bude se stále už jen zhoršovat. Ani náhodou nevěřím, že by se lidé uskrovnili a s pokorou se k přírodě navrátili.

Není daleko doba, kdy už se ani nebude k čemu vracet. Vždyť lesů, půdy i vody šmahem ubývá.

Velký podíl na vymírání včel, též zákeřné víry mají. A jak jsem taky vyčetla, k sebevraždám včel dochází i proto, že díky stále silnějšímu pokrytí mobilních a internetových sítí, včelky svou orientaci ztrácejí. Nejsou tudíž více schopny najít cestu zpět.

Jiní odborníci mluví o stále agresivnějších pesticidech, které se na ochranu semen užívají. Ty hmyz zabíjejí pomalu, snižují jejich imunitu. Včely pak nedokážou čelit tomu, co je ohrožuje.

Obdivuji všechny, kteří chov včel nevzdávají. Je to nejenom práce náročná, ale je to také velká věda. Sama o tom vím pramálo, pouze střípky dětských vzpomínek, kdy i můj tatíka mnoho let včely choval, v mé paměti zůstávají.

Dvacátého června, před sto sedmdesáti pěti lety, narodil se významný český sochař Josef Václav Myslbek. Ke svým dílům byl velmi kritický. Upravoval je do té doby, dokud nebyl s výsledkem dočista spokojen. Aby rodina měla na živobytí, nezřídka pracoval i na několika zakázkách současně. Byl členem generace Národního divadla. Myslbekova tvorba vychází z idejí českého národního obrození. Nejčastěji je spojován s pomníkem svatého Václava na Václavském náměstí.

Je však autorem celé řady geniálních děl. Mezi nejznámější patří kupříkladu pomník Jana Žižky v Časlavi, sousoší Přemysl a Libuše, Ctirad a Šárka, sochařská výzdoba průčelí chrámu svaté Ludmily na Vinohradech, Pomník Karla Hynka Máchy na Petříně, a mnoho dalších.

Zemřel druhého června, ve věku sedmdesáti tří let a je pochován na vyšehradském Slavíně.

Za mých mladých let, rádi jsme s kamarády u plápolajícího ohně sedávali, špekáčky opékali, víno popíjeli a za zvuku kytar, si trampské písně prozpěvovali.

Byli jsme mladí, bezstarostní, a cesty před námi, nekonečné a bez výmolů, se nám zdály být.

Jiskry ze žhavých uhlíků až kdesi ke hvězdám se vznášely a zeleným mírem svým, les nás oblažoval. Po chodníčkách z mechu a kapradí jsme si vyšlapovali a na polštář z pestrých květů ušitý, nás rozkvetlá louka vábila.

Však křehké záznaky mladých let, jako to chmýří pampelišky, dávno už vítr rozfoukal a moudrý čas, učil nás trpělivě životem jít.

Písní, těch nespočet jsme znali, mnohé z nich, již kdesi v šuplíku zapomnění jsou.

Tklivou Niagaru jsme si notovali a pod oblouky hvězd, o tajemných koutech světa širého, jsme snívali. *Temně hučí Niagara, temně hučí do noci...*“

Již Indiáni, první obyvatelé amerického kontinentu, Niagarské vodopády uctívali, a před tou majestátností v němém úžasu poklekli.

Vody čtyř Velkých jezer se do jednoho mohutného veletoku spojují a ten se pak za stálého burácení, do jezera páteho, Ontaria, vlévá.

Z padesáti devíti metrů, padá tato obrovská masa vody, a na kilometry daleko hukot ten slyšet je.

Ze světa širého tisíce turistů zde proudí a přírodní zázrak na vlastní oči spatřit chtějí.

Nu, a jelikož člověk je tvor zvědavý, nemálo odvážlivců se o zdolání tohoto úkazu pokoušelo.